

riti. A čakala je dolgo. Ko ji je pogledala natanko v obraz, pa je videla, da že spi. Potihoma je Jerica vstala in je šla k mizi. Sedla je na stol in se je podprla s komolcem ob mizo. Nepremično je gledala na posteljo, da bi videla takoj, če se bolnica prebudi, da bi ji bila pripravljena takoj po-
streči. In Jerica je premišljala in je ugibala. Videla je bolnici naravnost v blede obraz, pa tudi bele lase je videla, ki so obkrožali tisti obraz. In zna-
la je, da to ni nobena mestna gospa, pa tudi nobena kraljica, ki se je skrila pred sovražniki pod bele gore.

»Škrlatica je, Vila Škrlatica je!« je ponavljala sama pri sebi. »Tam v postelji leži Vila Škrlatica. Pa se je ne bojim... In čemu bi se je bala? Jutri zjutraj pojdem na goro po tisti rideči mežikelj. Najdem ga, gotovo ga najdem, in Vila bo zdrava...«

Tako je premišljala Jerica in je gledala nepremično na posteljo, kjer je spala Vila v težkem snu. Tiste trenutke je pozabila na dom; pa tudi na Kelca in Tiiko je pozabila. Samo to je mislila, da leži tam na postelji Vi-
la Škrlatica, da ona sama čuva pri Vili in ji bo stregla vso noč. A v jutru pojde po zdravilo, da ozdravi Vila in se ji prijazno nasmeje.

In Jerica se je smehljala dolgo, dolgo in je mislila lepe misli. Vila je spala mirno in se ni zganila niti enkrat. Svetlo so gorele luči na lestencu, da so pričele Jerico ščemeti oči. Zaprla jih je in je nehoté zadremala. Glava ji je zdrknila na mizo, in Jerica je zaspala... (Dalje.)

Krt.

*Ko spet sem prišel davi
kot po navadi v vrt,
tam v mehki rosní travi
je ležal — mrtev krt,
v život ohranjen,
nikjer nič ranjen:
le smrt ga je samó
zvalila na zemljó!
Pač čudno! Vse življenje
je v zemlji preoral,
veselje in trpljenje
globoko v njej prestal;
luč solnca mu nikoli
svetila ni tam doli,
samota in temà
obdajali sta ga
kot vbogega jetnika:
nazadnje pa zamika
pozemeljski ga svet
in pride vanj — umret!
Krt res je čuden.*

*Ko človek truden
je zemeljskih dobrot,
bridkosti in grenkot,
ustavi smrt mu pot,
in on prost vsake teže
k počitku v zemljo leže
in v prsti mirno spi. —
Krt že izzà življenja
sit menda je prsti;
zató tja sred zelenja
na mah ga položim
in še odenem z njim.*

*Ko spet čez nekaj dni ga
odkrijem, tam živo
različnih hroščkov miga,
jaz pa jih bom lepó
polovil, vzel na dom
in kadar gledal bom
jih v zbirki z vrta,
se spomnim krta. —*

Fr. Rojec.